

“เทพบุตร แหลมฟ้าผ่า” ยอดมวยรูปหล่อที่สุดของแผ่นดิน

ชิต ชยาร

ปีพุทธศักราช 2510

ภาพเด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดปีเดินขึ้นเวทีเป็นเรื่องปกติของสังเวียนมวย แต่กับหนุ่มที่มีหน้าตาหล่อเหลาราวเทพบุตรถือเป็นเรื่องแปลก หลายคนอาจจะคิดว่าหน้าตาดีแบบนี้มาชกมวยทำไม

นี่เป็นการขึ้นสังเวียนศึกหนแรกของเขา นาม “สมศักดิ์ ลูกเนรมิต” ปราบฏูขึ้นเวทีมวยโรงเรียนกะปงเป็นครั้งแรก ทั้งที่ตัวเขาเองไม่เคยนึกว่าจะต้องมาชกมวยอย่างวันนี้ ก้าวนี้ถือเป็นอุบัติเหตุใหม่ของชีวิต เรื่องของเรื่องเนื่องมาจากพี่ชายไปมีเรื่องชกต่อยกับนักมวย แล้วพี่ชายเขาสู้ไม่ได้ เขาคิดขุ่นเคืองและหวังทวงแค้นคืน นี่เป็นแค้นของลูกผู้ชายที่ต้องตัดสินด้วยวิธีการของนักสู้

แต่ตัวเองไร้สิ้นซึ่งศาสตรวิชามวยไทย เขาชอบหัวใจแค้นคังไปฝากตัวเป็นศิษย์อาจารย์สงวน พงษ์เดช ครูมวยชื่อดังแห่งอำเภอกะปง เจ้าของค่ายมวยลูกเนรมิต

อาจารย์สงวนมิได้สละเจตนาของเขาทั้ง
มิหนำซ้ำยังได้พำสอนวิชามวยให้กับศิษย์ใหม่
อย่างเต็มที่

เขาเล่าเรื่องนี้ย้อนหลังให้ฟังว่า

“อาจารย์สงวนสอนมวยดีมาก เริ่มตั้งแต่พื้นฐาน
เบื้องต้น สอนแบบค่อยเป็นค่อยไป สอนการใช้อาวุธ
ทุกประเภททั้งหมดเท่าเขาสอน สอนเข้าใจง่าย
ผมได้ทุกอย่างจากตรงนี้ ได้วิชามาไม่น้อยกว่าที่ได้
จากค่ายใหญ่”

เมื่อเห็นว่าบมศิษย์รักจนได้ที่ ครูมวยแห่งกะปง
จึงให้ลูกศิษย์ขึ้นทดสอบบนเวทีจริงเป็นครั้งแรก
จาก “สมบุญ เชื้อไทย” ลูกหลานชาวจีนแห่ง
บ้านสะพานเสื่อจึงกลายเป็น “สมศักดิ์ ลูกเนรมิต”

แม้หัวใจจะทีกกับการศึกษาครั้งแรก แต่เชิงมวย
ของเขากลับมีดีต่อยกว่าหน้าตา อาจารย์สงวนยิ้มปริ่ม
เมื่อเห็นศิษย์คนใหม่โชว์ฟอร์มได้ดีอย่างไม่น่าเชื่อ
วันนั้นสมบุญชนะเลิศชนะคะแนนทรงศักดิ์ สิงห์ ก.ส.ได้
อย่างสนุก

แต่อาจารย์สงวนคงไม่ได้คิดไปไกลนัก ตัวเอง
เป็นเพียงครูมวยบ้านๆ มีเพียงค่ายมวยเล็กๆ
สมบุญเองก็คิดแค่ลองสังเวียนดูสักครั้ง เป้าหมาย
เดียวที่เขาถืออยู่คือสลายแค้นให้พี่ชาย

เส้นหลักเส้นสาปนามกลับมาเข้าใครออกใคร
เมื่อเบิกชัยในครั้งปฐมฤกษ์ได้แล้ว หัวใจสมบุญ
ถูกความฮึกเหิมเข้าครอบงำ

อาจารย์สงวนปั้นปรังลูกศิษย์ต่อ แล้วให้ขึ้นเวที
พิสูจน์ศักยภาพตัวเองอีกสี่ครั้ง ทั้งที่เวทีมวยกะปง
และตะกั่วป่า

สมศักดิ์ ลูกเนรมิต ระเบิดฟอร์มเยี่ยม พิชิตชัย
ได้ทุกครั้ง รวมสถิติห้าครั้งแรก เขาชนะแบบไม่ครบ
ยกถึงสามครั้ง อีกสองครั้งชนะคะแนน

ความคิดทวงแค้นคืนหายไป เมื่อตัวเองกลาย
มาเป็นนักมวยเช่นเดียวกับคู่กรณี และกลายมาเป็น
พรรคพวกเดียวกันในเวลาต่อมา

หัวใจเขาทะยานไปเคียดแค้นไม่หยุดยั้ง เลือด
นักสู้พลุ่งพล่านหมายมั่นไปสร้างชื่อเสียงที่เวทีมวย
เมืองหลวง

หอบความหวังไปฝากกายที่ค่ายแหลมฟ้าผ่า
สำนักมวยดังที่อยู่หน้าเวทีราชดำเนิน แต่ความหวัง
พังทลายด้วยคำตอบที่ว่ามีนักมวยเต็มค่าย ไม่มี
ช่องว่างพอให้เขาฝากฝันได้แม้แต่ทีเดียว

โชคยังไม่รำนน้ำใจผู้พยายาม

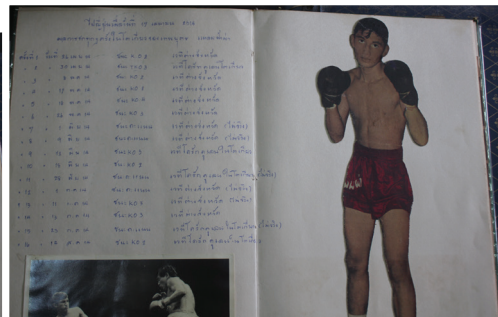
ธานินทร์ อินทรเทพ ยอดนักร้องเพลงไทยสากล
กำลังเปิดค่ายมวยศักดิ์ธานินทร์ขึ้นมา มีคนนำ
สมบุญไปมอบให้ธานินทร์ เมื่อเห็นหน้าสมบุญเขา
รู้สึกชอบใจ ยอดนักร้องจึงให้ชกในนามค่ายใหม่
ด้วยความช่วยเหลือของเด็กหนุ่ม ธานินทร์จึงเปลี่ยน
ชื่อให้เป็น “เทพบุตร ศักดิ์ธานินทร์”

เขากลายเป็นหนึ่งในทีมมวยศักดิ์ธานินทร์พวก
เขายกทีมขึ้นไปชกที่เมืองโคราช เทพบุตร
โชว์ฟอร์มดีเด็ดอีกครั้ง เมื่อเป็นฝ่ายชนะที.เค.โอ.
ชัยนารายณ์ สิงห์ราบสูง ในยกที่สี่

เสร็จศึกจากเมืองย่าโม แทนที่จะมีรายการชก
ต่อแต่กลับเจียบสนิท เทพบุตรต้องกลับมาใช้ชีวิตที่
บ้านเกิดอีกครั้ง

บันทึกสถิติการชกกับนักมวยไทยทั้งหมด

สถิติผลการชกกับนักมวยญี่ปุ่น ทั้งที่กรุงโตเกียว และต่างเมือง

มนต์ขลังเสียงปี่กลองยังก้องกังวานอยู่เต็มหัวใจ หนุ่มรูปหล่อที่สถิติไร้พ่าย คิดหาหนทางไปสร้างชื่อในเมืองกรุงอีกหน

ช่วงนั้นยอดมวยตะกั่วปา “พรศักดิ์ แหลมฟ้าผ่า” กลับมาบ้านเกิดพอดี เขาขอให้พรศักดิ์ช่วยนำไปฝากที่ค่ายแหลมฟ้าผ่าอีกครั้ง พรศักดิ์เห็นความตั้งใจจึงมีขจัดเจตนา ยอดมวยรุ่นพี่จึงหอบหิ้วเขาเข้าสู่กรุงเทพฯ อีกหน

ขณะนั้นพรศักดิ์เป็นยอดมวยเบอร์หนึ่งของค่าย การชักนำใครสักคนไปอยู่ในค่ายจึงไม่ใช่เรื่องยากลำบาก ค่ายที่เคยมีนักมวยล้นกลับมีที่ว่างให้นักมวยภูธรคนนี้ นั่นเป็นเพราะด้วยบารมีของพรศักดิ์โดยแท้

สมความตั้งใจที่ได้อยู่ค่ายใหญ่ แม้ตัวเองจะเป็นน้องเล็กของค่าย แต่มีมีไฉมาขัดขวางความพยายามของเขาได้

เทพบุตรเล่าให้ฟังว่า

“ผมเป็นนักมวยคนสุดท้ายของค่าย หลังจากนั้นไม่นานนัก แหลมฟ้าผ่าก็ปิดตัวลงตามกาลเวลา”

เขาถูกบ่มวิชาและปรับเชิงมวยอยู่ไม่นานนัก วันดีคืนดี ได้ขึ้นสังเวียนเวทีเมืองกรุงสมใจ

วันที่ 13 ธันวาคม พุทธศักราช 2510 นักมวยที่ชื่อ “เทพบุตร ศักดิ์ธานินทร์” หายไปจากวงการ

มวย เมื่อปรากฏนาม “เทพบุตร แหลมฟ้าผ่า” ขึ้นมาแทนที่

แม้ตื่นเต้นกับเวทีราชดำเนินซึ่งเป็นเวทีมวยอันดับหนึ่งของประเทศ แต่เทพบุตรมิได้โชว์รูปร่างหน้าเพียงอย่างเดียว เขาโชว์ลีลาอาวุธมวยไทยสยบสิงห์ดำ สุโขทัย สิ้นฤทธิ์ในยกที่สาม

ยิ่งกำชัยหัวใจยิ่งฮึกเหิม เขาขึ้นเวทีใหญ่ทำศึกทุกเดือน ทั้งมกราคม-มีนาคม เขาสยบดาวรุ่งเมืองกรุงถึงสามรายรวด เหลือของเขาคือ ณรงค์ศักดิ์ศิษย์เสย, โยน้อย นาคราช, เพชร บ.ช.ส.

ไม่ถนัดนักกับชัยชนะสิบครั้งรวดในชีวิตนักมวยแต่น่าเสียดายที่เขาต้องมาแพ้ในไฟต์ที่สิบเอ็ดเป็นการเสียสถิติต่อเดชน้อย ศิษย์ชูชัย

“เป็นการแพ้ครั้งแรกในชีวิต เรียกได้ว่าแพ้แบบไม่น่าแพ้ นั่นเป็นเพราะกรรมการรวมคะแนนผิด น่าเสียดายจริง ๆ”

มารู้หลังการชกว่ากรรมการรวมคะแนนผิดจริง ๆ ดีที่แผลพ่ายครั้งแรกมิได้ทำให้เขาท้อ เทพบุตรยังดุ่มเดินบนสังเวียนเลือดคอดอย่างตั้งอกตั้งใจ

เขาได้เป็นเทพบุตรเฉพาะเวทีราชดำเนิน บางครั้งยังไปโชว์โฉมและเชิงมวยที่เวทีลุมพินีอีกด้วย ส่วนมากเขาจะลงมาจากเวทีพร้อมกับชัยชนะ มีแพ้นับในบางครั้งเท่านั้นเอง

“

ช่วงที่ผมกำลังมีชื่อ
มีผู้สร้างและผู้กำกับหนังไทยหลายคนแวะเวียนไปดูผมชก
ความจริงเขาไม่ได้คิดมาดูมวย แต่มาเพื่อติดต่อผมไปแสดงหนัง
หลายคนมาพูดคุยกะชวน แต่ผมปฏิเสธไปทั้งหมดมิใช่ว่าจะรังเกียจแต่อย่างใด
มันเป็นงานที่ผมไม่ถนัด ผมไม่มีความชอบงานด้านนี้เลย
ผมปฏิเสธของไปด้วยเหตุผลนี้ แต่บางคนไม่ละความพยายาม
เขาบอกว่าถ้าไม่แสดงหนังจะไปเล่นละครทีวีก็ได้
สำหรับผม-ผมว่าทั้งหนังและละครทีวีไม่มีอะไรต่างกันเลย
ทั้งสองอยู่เป็นการแสดง
ผมชอบชกมวยมากกว่า

”

เขาเล่าบางเรื่องเมื่อมีนักข่าวมาสัมภาษณ์ว่า
“ช่วงที่ผมเริ่มมีชื่อเสียง มีนักข่าวทั้งจาก
หนังสือพิมพ์และหนังสือมวยมาสัมภาษณ์ เพื่อ
นำประวัติไปตีพิมพ์ เขาถามว่าผมเป็นคนที่ไหน
ผมตอบว่าเป็นคนตะกั่วป่า จังหวัดพังงา ทั้ง ๆ ที่
บ้านเกิดอยู่ที่อำเภอกะปง ที่จำเป็นต้องตอบแบบนี้
เพราะมีผู้ใหญ่แนะนำ เขาบอกว่าถ้ามาจากกะปง
ไม่มีใครรู้จักแน่ให้บอกไปเลยว่ามาจากตะกั่วป่าใน
ความเป็นจริงแม้บ้านผมอยู่อำเภอกะปง แต่ก็อยู่
ใกล้เขตตะกั่วป่ามาก ผมสนิทกับตะกั่วป่ามากกว่า
กะปงเสียอีก”

คู่ชกของเขาแต่ละคนเป็นนักมวยเก่งที่สี่ยุคร
มาจากทั่วประเทศ ต่างคนต่างหวังให้อีกคนเป็น
บันได

จนกระทั่งถึงการชกครั้งที่สามสิบเอ็ด ฟ้าเปิด
โอกาสให้เขาให้เขาได้ช่วงชิงเกียรติยศมาประดับ
ชีวิต เมื่อมีโอกาสได้ชิงแชมป์มวยไทยรุ่นแบนตั้มเวท
ของเวทีราชดำเนินกับ “เฉลิมศักดิ์ เพลินจิต”

จะว่าไปแล้ว เขาเป็นต่อเฉลิมศักดิ์เพียงรูปร่าง
หน้าตาเท่านั้น เพราะก่อนหน้านี้เขาเคยพลาดพ่าย

คะแนนเฉลิมศักดิ์มาแล้วครั้งหนึ่ง

ครั้งนี้ถ้าชนะได้เท่ากับว่าได้สางแค้นคืนสำเร็จ
แถมยังมีเข็มขัดแชมป์คาดเอวมามากำตำแหน่ง
เขาตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนัก เขาไม่ได้เป็นเพียง
ความหวังของค่าย แต่เขายังเป็นความหวังของคน
ทั้งจังหวัด พังงาไม่เคยมีแชมป์เวทีราชดำเนิน-
ลุมพินีสักคน

พรศักดิ์ แหลมฟ้าผ่า แม้จะเป็นยอดมวย แต่
กลับไร้वासนาครองแชมป์ บางครั้งโชคชะตามักจะ
เล่นตลกกับใครต่อใครอยู่เสมอ

เขาได้แต่ภาวนาว่าขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เข้าข้าง
สักครั้ง

แม้ปรารถนาในชัยชนะ แต่กลับหวั่นใจอยู่
ไม่น้อย รอยแพ้ยังคงเป็นแผลอยู่ในใจ

15 มิถุนายน 2513 คือวันที่ทำศึกครั้งสำคัญบน
สังเวียน

เทพบุตรออกอาวุธสู้กับเฉลิมศักดิ์อย่างมิ
ย่นย่อ ยิ่งสู้ความหวังยิ่งชัดเจนขึ้น จวบจนครบ
ห้ายก กรรมการชูมือให้เขาชนะคะแนนอย่างเป็นทางการ
เอกฉันท

พลเอกประภาส จารุเสถียร ขึ้นคาตเซิมขัดขัด
แชมป์ให้อย่างเต็มภาคภูมิ

เขาสร้างประวัติศาสตร์เป็นแชมป์เวทีราชดำเนิน
คนแรกของจังหวัดพังงา

ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะยังอึดในฐานแชมป์
แต่สำหรับเขา..ไม่เลย

เขาบอกว่า

“ผมตั้งใจจะเลิกมวยในทันที ตอนนั้นบอกกับ
ตัวเองว่า แชมป์ก็ไปแล้วไม่รู้จะชกมวยต่ออีกทำไม
ผมถือว่าเราขึ้นมาถึงจุดสูงสุดของชีวิตนักมวยแล้ว
คิดจะแขวนนามจริง ๆ แต่มีผู้หลักผู้ใหญ่ขอให้ชกต่อ
ผมจำใจชกต่อตามคำขอ แต่ในใจบอกอยู่เสมอว่า
ชกอีกไม่กี่ครั้งก็พอ ตั้งใจจะเลิกเร็ว ๆ ที่บ้านก็ไม่ได้
ลำบากอะไรเลย ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเงินรายได้จาก
การชกมวย”

เมื่อไม่ได้อำลาสังเวียน เขาจึงต้องสู้ศึกอย่าง
ชายต้องชนคนต้องสู้ต่อไป

นักมวยมีชื่อหลายคนที่เขาเคยปะทะมาด้วย
ไม่ว่าจะเป็น ฟัวไซ ทวีชัย (สามครั้ง), เฉลิมศักดิ์
เพลินจิต (สามครั้ง), เดชศักดิ์ ศรธรรม (สองครั้ง),
ไกรสร สิงห์คงคา (สองครั้ง), อภิศักดิ์ เมืองสุรินทร์
(สองครั้ง), น่านน้ำ เมืองสุรินทร์ (สามครั้ง), ทวีชัย
ศิษย์เส่ย (สองครั้ง), นอกจากนี้ยังมี มังกร ช.เดชา,
สามเสน อิศระภาพ, สะมะฮอด สิงห์ศรทอง, ขุนเทียน
สิงห์จอมทอง, สิงห์ศึก เกียรติเมืองยม, เกียรติปทุม
เดชไพศาล, ยอดชาย ส.อมรรัตน์, ชาญชัย สิงห์
นารายณ์, ชาญศักดิ์ ศรศักดิ์สิทธิ์, นรสิงห์ สีดา,
ชนะเกียรติ เกียรติเมืองยท, สายฟ้า แสงมรกต,
ชาญณรงค์ สาครพิทักษ์ ฯลฯ

“ผมเสียแชมป์โดยแพ้นคะแนนให้กับอภิศักดิ์
เมืองสุรินทร์ เราไปชกกันที่กรุงเทพฯ ประเทศ
ญี่ปุ่น ก่อนชกผมคิดว่าวันนี้ต้องแพ้นแน่ เพราะผม
เปลี้ยและทรมาณจากการลดน้ำหนักมาก เรียกได้

โฆษณาการชกป้องกันแชมป์ของเทพบุตรกับอภิศักดิ์
เมืองสุรินทร์

ว่าขึ้นเวทีแบบกะปลกะปลเลยทีเดียว เหตุผล
อีกอย่างที่ทำให้แพ้คือ ปกตินักมวยที่จะชิงแชมป์
หรือป้องกันแชมป์ แต่ละคนต้องฟิตซ้อมและ
พักร่างกายไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือน แต่สำหรับผมไม่
เลย เรียกได้ว่าไม่ได้พักแม้แต่หนึ่งเดือน เดือนพฤษภาคม-
ผมชกสี่ครั้ง, เดือนมิถุนายน-ผมชกห้าครั้ง, เดือน
กรกฎาคม ผมชกวันที่ 1, 11, 13 และมาป้องกัน
แชมป์วันที่ 16 แถมยังชกต่อในวันที่ 23 อีกหน
เรียกได้ว่าไม่มีสภาพสมบูรณ์เลยแม้สักนิดเดียว”

เขาเสียตำแหน่งให้อภิศักดิ์ เมืองสุรินทร์ เมื่อ
วันที่ 16 กรกฎาคม 2514 ที่เวทีมวยโครักคูเอน
กรุงโตเกียว แต่หลังจากนั้นเขายังชกที่ญี่ปุ่นต่ออีก
กลางเดือนสิงหาคมจึงได้กลับเมืองไทย

“ผมและทีมมวยจากเมืองไทย เดินทางไปชกที่
ญี่ปุ่นสี่เดือน ชกทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด
รวมแล้วผมขึ้นชกกับนักมวยญี่ปุ่นสิบหกครั้ง
สมัยนั้นนักมวยญี่ปุ่นยังไม่เก่ง ทุกครั้งที่ผมขึ้น
ชกที่ทีมงานของเขามาติดต่อขอให้เราแกล้งแพ้
เรียกง่าย ๆ ว่ามาขอให้ล้มมวย แต่ผมไม่ยอม ผมรัก
ศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายและมวยไทย ผมไม่ยอมแพ้
แน่ ๆ พอเขาเห็นว่าผมไม่ยอม บางครั้งมาขอร้องว่า

อย่าซกจริง นั่นหมายความว่าขอให้อย่าถือคนนักมวยของเขา ให้ชนะคะแนนก็พอ เรื่องนี้ผมพอรับได้ บางครั้งผมจึงทำตามคำขอของเขา ลองดูในสมุดที่ผมจดไว้สิครับ ในสิบหกครั้งผมซกไม่จริงหกครั้ง ทุกครั้งผมจะวงเล็บไว้ในสมุดบันทึกว่าไม่จริง”

ในห้องรับแขกบ้านเขามีถ้วยรางวัลหน้าตาแปลก ๆ วางอยู่หลายใบ เขาเล่าเรื่องนี้ให้ฟังว่า

“ทุกครั้งที่ผมชนะในญี่ปุ่น เขามอบถ้วยรางวัลใบใหญ่ให้ ผมไม่เคยแพ้จึงได้มาหลายใบ แต่ไม่อาจขนกลับมาได้ทั้งหมด ผมเอากลับมาเพียงไม่กี่ใบเท่านั้นเอง นักมวยไทยบางคนไม่เอากลับมาเลยครับ เขาบอกว่าเกะกะ ผมว่าพอมาถึงทุกวันนี้เขาคงรู้สึกเสียดาย ผมเองยังเสียดายเลยที่ไม่เอามาทั้งหมด”

ในอัลบั้มรูปของเขามีรูปและข่าวจากหนังสือพิมพ์ญี่ปุ่นเก็บไว้ด้วย เป็นการเก็บอย่างมีระบบและเป็นระเบียบเรียบร้อย

“การชกที่โน่น หนังสือพิมพ์จะลงข่าวเสมอ ผมพยายามตัดเก็บไว้และนำกลับเมืองไทย รายการโฆษณาที่ผมซกป้องกันแชมป์กับนักมวยไทยด้วยกัน

ถ้วยรางวัลบางส่วนที่นำมาจากประเทศญี่ปุ่น

เขายังลงโฆษณา แม้ผมจะเก็บข่าวมาได้ไม่หมด แต่ยังดีที่เก็บมาได้ให้ลูกหลานได้ดูได้ส่วนหนึ่ง”

รูปถ่ายจำนวนมากของเขาถ่ายที่ประเทศญี่ปุ่น สิ่งที่เขาเห็นได้ชัดเจนคือหน้าตาที่หล่อเหลาเกินหน้าเกินตานักมวยทุกคน

พอกลับมาถึงเมืองไทย แม้เขาบอกว่าถึงจุดอิ่มตัวตั้งแต่ได้แชมป์แล้ว เขายังมาชกมวยต่ออีกเก้านัด แล้วตัดสินใจเลิกมวยในทันที

“เก้านัดหลังผมชกกับนักมวยดังในเมืองไทย ทั้งสิ้น มีแพ้นางชนะบ้างปะปนกันไป ครั้งสุดท้ายได้มาชกที่เวทีตะกั่วป่า ผมชนะคะแนนขวัญนคร ผลเจริญ เมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ.2515 ผมเลิกมวยตอนอายุยี่สิบสองปี อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมตัดสินใจเด็ดขาดคือ เรื่องค่าตัวที่ได้รับไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ตอนผมมีชื่อเสียงรับค่าเหนื่อยถึงมือราวไฟต์ละเก้าพันถึงหนึ่งหมื่นสองพันบาท”

เทพบุตรเล็กมวยเร็วมาก สถิติการชกน้อยมาก เขาชกกับนักมวยไทยเพียงสี่สิบสี่ครั้ง ชนะยี่สิบหกครั้ง แพ้สิบสามครั้ง เสมอสามครั้ง คู่ชกโดนไล่ลงสองครั้ง

นักมวยบางคนซกบ่อยครั้งยังไม่มีโอกาสเข้ามาชกกรุงเทพฯ บางคนชกสาม-สี่ครั้งยังไม่มีโอกาสเป็นแชมป์ แต่สำหรับเทพบุตร แหลมฟ้าผ่า สี่สิบสี่ครั้งบนสังเวียนมวยถือว่าน้อยมาก

จะว่าเป็นโชควาสนาก็น่าจะใช้ แต่ส่วนสำคัญคือสมองมวย เชิงมวยและมีมือที่ร้ายกาจ เขามีเพลงแข่งที่เตะได้น่ากลัว อาวุธอื่นไม่ว่าจะเป็นหมัดเข่าศอกมีครบ

ความหล่อเหลาของยอดมวยรายนี้ มิใช่เพียงเป็นที่รำลือในวงการมวยเท่านั้น แต่ยังไล่ลามไปจนถึงวงการบันเทิง

“ช่วงที่ผมกำลังมีชื่อ มีผู้สร้างและผู้กำกับหนังไทยหลายคนแวะเวียนไปดูผมชก ความจริงเขาไม่

รูปถ่ายขณะไปชมมวยที่ประเทศญี่ปุ่น

ได้คิดมาдумวย แต่มาเพื่อติดต่อผมไปแสดงหนังหลายคนมาพูดคุยชักชวน แต่ผมปฏิเสธไปทั้งหมดมิใช่ว่าจะรังเกียจแต่อย่างใด มันเป็นงานที่ผมไม่ถนัด ผมไม่มีความชอบงานด้านนี้เลย ผมปฏิเสธของไปด้วยเหตุผลนี้ แต่บางคนไม่ละความพยายาม เขาบอกว่าถ้าไม่แสดงหนังจะไปเล่นละครทีวีก็ได้สำหรับผม-ผมว่าทั้งหนังและละครทีวีไม่มีอะไรต่างกันเลย ทั้งสองอย่างเป็นการแสดง ผมชอบชมมวยมากกว่า”

คล้ายโอกาสทองของชาวจังหวัดพังงาหลุดลอยไปอย่างสิ้นเชิง มิเช่นนั้นเราอาจจะมีเทพบุตร แผลมฟ้าผ่าในจอเงินจอแก้ว แต่นี่เรากลับเห็นเขาเป็นดาวสังเวียนเพียงฉากเดียว

เรื่องราวความหล่อเหลาของเทพบุตรเป็นที่รำลึกในยุคนั้น

สิ่งฟ้า เทียนหิรัญ นักมวยที่ซ้อมอยู่ค่ายเดียวกันเล่าให้ฟังว่า

“ช่วงเย็นที่พี่เทพบุตรซ้อมมวย มีนักเรียนหญิงจากโรงเรียนดำเนินศึกษาที่อยู่ใกล้ๆ มานั่งดู ปกติในค่ายมวยสมัยนั้นไม่มีผู้หญิงมาดูนักมวยซ้อมหรือท พี่เทพบุตรนี่แหละน่าจะเป็นคนแรก ๆ ผมว่า

แกหล่อกว่ากรุง ศรีวิไล, สรพงศ์ ชาตรี หรือไพโรจน์ ใจสิงห์มากทีเดียว”

ส่วน สมชาย ลูกปัญจมา อดีตแชมป์กองทัพบกหนึ่งในทีมนักมวยที่เดินทางไปชกที่ญี่ปุ่นด้วยกันบอกว่า

“สุดหล่อเลยเทพบุตรคนนี้ หล่อสมชื่อจริง ๆ นอกจากรูปร่างหน้าตาดีแล้ว เขายังเป็นคนน่ารัก อธิษาศัยดี อยู่ไหนมีแต่คนรัก แถมยังเป็นมวยเก่งอีกต่างหาก ไปชกที่ญี่ปุ่นเขาชนะทุกครั้ง ไม่เหมือนผมที่แพ้ววด”

ช่วงที่เขาเด่นดวงเป็นดาวสังเวียน แฉ่นอนที่สุดว่าเขาย่อมเป็นดาวในใจของคนแผ่นดินเกิด

“ทุกครั้งที่ผมกลับบ้านและเข้าไปในตะกั่วป่า เจ้าของร้านขายหนังสือในตลาดบอกกับผมว่า ถ้าวันไหนหนังสือมวยลงปกรูปผม หนังสือไม่เคยพอขาย ตอนนั้นหนังสือมวยมีหลายฉบับนะครับ ขายหมดเกลี้ยงทุกฉบับ เขาถึงกับต้องสั่งสายส่งไว้ว่า ถ้าวันไหนฉบับไหนลงปกผม ขอให้เพิ่มยอดทันทีเพราะส่งมาเท่าไรก็ขายหมด”

แม้แต่รถสองแถวประจำทางที่วิ่งระหว่างกะปงกับตะกั่วป่า ยังเขียนป้ายติดหน้ารถว่า “เทพบุตร”

ความภูมิใจในอดีตบนผนังบ้าน

คำว่า “เทพบุตร” ล้วน ๆ แม้คนต่างถิ่นอาจจะไม่รู้จัก ไม่รู้ความหมาย แต่สำหรับผู้คนที่นั่นกลับเข้าใจคำ ๆ นี้ได้ดี

กระแสความคลั่งไคล้เทพบุตรของชาวตะกั่วป่า-กะปง มีพลังมากในปี พ.ศ.2511-2515 แต่หลังจากวันนั้นมาไม่มีนักมวยคนใดมีชื่อเสียงเทียบเท่าเขาได้สักคน

สิ่งที่น่าแปลกใจสำหรับผู้สนใจในวงการมวย คือ ทั้งฉายาของพรศักดิ์ และเทพบุตร แหยมฟ้าผ่า ต่างมีฉายาเดียวกัน นักข่าวตั้งฉายาให้เขาว่า “รูปหล่อ” บ้าง “นักเตะจากตะกั่วป่า” บ้าง นั่นเป็นเพราะเป็นนักมวยรูปหล่อทั้งคู่

ถือเป็นเรื่องมหัศจรรย์เลยทีเดียว

บ้านหลังใหญ่ที่ปลูกอยู่ริมถนนสายตะกั่วป่า-กะปง บ่งบอกถึงฐานะความเป็นอยู่ของเจ้าของบ้าน หลังบ้าน-ข้างบ้านเป็นสวนผลไม้ร่มรื่น มี “สาธิตา” ทุเรียนพันธุ์พื้นเมืองชื่อดังต้นใหญ่ปลูกอยู่มีชุมเห็ดเมืองเล็ก ๆ อยู่ติดหลังบ้าน ถือเป็นแหล่งน้ำที่อุดมสมบูรณ์

ผนังบ้านในห้องรับแขกมีภาพแห่งเกียรติยศประดับประดา รูปหลายรูปของเขาอยู่ในกรอบมี

กระจกใสปิดทับ ทุกรูปเต็มไปด้วยเส้นหาแห่งมนต์ขลัง ทุกรูปบ่งบอกถึงศักดิ์ศรีของเขาอย่างชัดเจน

“หลังเลิกมวยผมกลับมาทำมาหากินที่บ้านเกิด ยุคนั้นเป็นยุคทองของเหมืองแร่ ตะกั่วป่าเศรษฐกิจดี ผู้คนอยู่กันอย่างสุขสบาย ผมมิได้เดือดร้อนอะไร ปกติตัวเองเป็นคนรักสงบอยู่แล้ว ชีวิตที่ราบเรียบเป็นสิ่งที่ตัวเองแสวงหา มีรายได้จากสวนยางและผลไม้พอเลี้ยงตัวได้และครอบครัวได้ ผมมีลูกสี่คน แต่ละคนมีงานทำที่มั่นคง ทุกวันนี้มีความสุขกับทุกอย่างรอบข้าง ถือว่าเป็นชีวิตที่สมบูรณ์แล้ว”

เทพบุตร แหยมฟ้าผ่า หรือ “โกบรูณ์” ไนวัย เจ็ดสิบปีเศษ (เกิดวันที่ 10 มีนาคม พ.ศ.2493) เล่าเรื่องราวในชีวิตด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ใบหน้าที่เคยหล่อเหลาเมื่อครั้งวัยหนุ่มยังคงมีคืนรูป มีแต่วัยเพียงเท่านั้นที่ผันเปลี่ยน

เขาเป็นนักมวยหน้าตาดีที่สุดในประวัติศาสตร์มวยเมืองไทย เขาเป็นแชมป์เวทีมาตรฐานคนแรกและคนเดียวของจังหวัดพังงาในยุคก่อน แม้นามเทพบุตรจะเลือนหายจากวงการมวยไทยแล้ว แต่ยังคงสลักตรึงใจชาวตะกั่วป่า-กะปงมีผู้คลา ย ■